

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 ᾿Ιανουαρίου ἕως 1 ᾿Ιουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

«Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου
δδὸς Φιλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὀρησκέια καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, ὑπὸ F. Bettex. — Ὁ
θίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ Ῥοδόλφου Ἀσμῆ. — Ὁ Ῥαββίνος
Ἰσαὰκ Μ., ὑπὸ Ν. Ἀμνράζκη. — Τὸ διπλοῦν δόγμα διακρινόμενον
καὶ τὸ τρισύνθετον δι' αὐτοῦ κατακρινόμενον, ὑπὸ Κ. Α. Διαλη-
μά. — Ἡ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ ποίμνῳ καταπολέμησις τοῦ ὕλισμου.

Η ΟΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΑΙ

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΥΠΟ

F. BETTEX

Προοιούμεν :

ΣΤ'

Ὁ πανάρχαιος ἄνθρωπος. Ἡ λιθίνη καὶ ἡ χαλ-
κίνη περίοδος. Ἡ μαρτυρία τῶν πυρολίθων, τῶν
σπηλαίων καὶ τῶν λιμναίων λειψάνων. Αἱ μά-
χαιραι τοῦ Μπότην καὶ οἱ ἀλιεῖς τῆς λίμνης τῆς
Ζυρίχης. Τὰ κρανία τοῦ Βγγίς, τοῦ Néandre,
καὶ τοῦ Bismarck. Γνώμαι τῶν Λάγκε, Fruas,
Ῥάγκ, Boyd Danks, E. Robert, Pressigny, Elie
de Beaumont, Morlot, Troyon, Forel, Λιέλλα,
Χούξλεϋ, Vogt, Λανδζέρετ, Βίρχωβ, Pruner Bey,
Davis, Φουγιέ, Ammon, Poschinger.

Ἀλλὰ θὰ εἰπωσι, τί κάμνεται τὸν πανάρχαιον ἄνθρω-
πον, καὶ τὰς μακρὰς ἐκείνας περιόδους, τὴν λιθίνην καὶ
τὴν χαλκίνην;

Ἄς παρατηρήσωμεν ἐν πρώτοις, ὅτι, ἐπὶ τοῦ ζήτη-
ματος τούτου, τελεῖται ἤδη βραδεία, ἀλλ' ἰσχυρὰ γυναικῶν
ἀλλοιώσις. Ἀφοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἐξήγουν τὴν γένεσιν τῆς ἄν-
θρωπότητος, ἐπιχωρεύοντες δεκάδας, μάλιστα δὲ καὶ
ἐκατοντάδας χιλιάδων ἐτῶν, κατὰ τὰ ὅποια, ὥς εἶπε
γερμανὸς τις ἐπιστήμων, «δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νῦν τοῦ

παλαιολιθικοῦ ἀνθρώπου νὰ θέσῃ λαθὴν εἰς πυρίτην
τινὰ λίθον, διὰ νὰ κατασκευάσῃ πέλεκυν» συνέχονται
τώρα ἐκ τῶν φανταστικῶν τούτων θεωριῶν. Ἄλλως τε
αὗται ἀντίκεινται πρὸς πᾶσαν ἀναλογίαν ἐν τῇ ἐξε-
λίξει τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι δὲν ἀνέρχον-
ται, διὰ τὴν Εὐρώπην, ὑπὲρ τὰς 2200 ἐτῶν. Τὸ χρονικὸν
τούτο ποσὸν μᾶς φέρει ἤδη, τοῦτο εἶνε ἀποδεδειγμένον,
μέχρι τῆς χαλκίνης ἐποχῆς, καὶ ἀκόμη μέχρι τῆς λιθίνης.
Τὸ ἰσχυρίζεσθαι δέ, ὅτι προτοῦ ἢ ἀνθρωπότητος ἔμεινε
50,000 ἐτη στάσιμος, εἶνε ὥς τὸ πιστεῦειν ὅτι παιδίον
τι, τὸ ὅποσον ἐχρειάσθη πεντήκοντα καὶ πλείονα ἐτη, διὰ
νὰ ψελλίσῃ φθογγοῦς τινὰς, ἡπέθη ἄνθρω εἰς διάστημα δύο
ἢ τριῶν ἐτῶν. Τοῦτο εἶνε ἐπίσης ὥς τὸ λέγειν, ὅτι ὁ πρω-
τόγονος ἐκείνος ἄνθρωπος ὑπέρβεν ἀμέτρος ἥττον ἐπιτή-
δειος πρὸς ἐξέλιξιν ἢ τὸ βόδιον ἢ ὁ κύων, ἐν ἄλλαις λέ-
ξεσιν, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος οὐσιωδῶς διάφορος τοῦ σημερινοῦ
ἀνθρώπου ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ δὲ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι δὲν ἦτο
ἄνθρωπος.

Ἀλλ' ἡ ἀδικαιολόγητος ὑπόθεσις, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης
διετέλεσε 50,000 ἢ καὶ μόνον 10,000 ἐτη ἐπὶ τῆς γῆς,
πρὸ τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἄλλα ἱχνη τῆς
διαβάσεώς της, ἢ λίθους τινὰς κακῶς ἐπεξεργασμένους,
δὲν ἐπιβάλλεται πλέον εἰς κανένα σήμερον. Ἄλλως τε,
ἀποδεικνύεται δσημέραι καλλίον, ὅτι καταστάσεις τινὲς
πολιτισμῶν, τὰς ὁποίας ἐθεωρήσαμεν μέχρι τοῦδε ἀλλη-
λοδιαδόχους, ὑπέβησαν σύγχρονοι, καὶ ὅτι πάντοτε ἐστά-
θησαν ἐπὶ τῆς γῆς φυλαὶ πεπολιτισμένοι καὶ φυλαὶ ἀπο-
λίτιστοι.

Αὐτὸς ὁ πολυμαθὴς ἱστορικὸς τοῦ ὕλισμου, Ἀλβέρτος
Λάγγε βεβαιώνει ταῦτα. «Ἡ ὑπόθεσις, ὅτι αἱ διαδο-
χικαὶ περίοδοι τοῦ Μαμμούθ, τῆς παναρχαίας ἀρκτου καὶ
τοῦ τάρανδου διήρκεσαν πλείονας χιλιάδας ἐτῶν, δὲν εἶνε
πλέον εὐκολοῦπερὰς πιστοῦς. Ὅλα ταῦτα τὰ ζῷα ἐζῆσαν
συγχρόνως, καὶ ἡ κατάσταση τῶν σκελετῶν των δὲν μᾶς
δίδει καμμίαν ἐνδειξιν διὰ τὴν ἡλικίαν των». Καὶ ὁμο-
λογεῖ ἐν τέλει, ὅτι «ὅταν ὁ γεωλόγος Fruas φθάνῃ, ἐν
τοῖς ὑπολογισμοῖς του, εἰς περιόδους μὴ ὑπερβαίνουσας

τάς 25 χιλιάδας ἐτῶν τῆς Γραφῆς, δὲν ἔχομεν γεγονότα εὐαποδείκτα νὰ τῷ ἀντιτάξωμεν».

Ὁ Ράγκε, ἐν τῇ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἱστορίᾳ του, λέγει: «δὲν εὐρομεν ἀκόμη ἔχον τοῦ ἀνθρώπου τῆς τριτογενεῖς ἐποχῆς (1), καὶ οὐδὲ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κατακλυσμοῦ, τοῦτέστι τῶν τελευταίων γεωλογικῶν στρωμάτων».

Ὁ σοφὸς Ἀγγλὸς Royd Dawkins προχωρεῖ ἀκόμη περαιτέρω, καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὁ πανάρχαιος ἄνθρωπος δὲν ἦτο σύγχρονος τῶν ζώων, τῶν ὁποίων τὰ ὁσπύρια εὐρίσκονται εἰς σπήλαια, τὰ ὁποῖα κατέκειτο, ἀλλ' ἔζησε βραδύτερον εἰς αὐτά, καθὼς τώρα ἀκόμη, ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἀλλὰ παρ' αὐτὸν τὸν ποταμὸν Δαίηρα, πτωχοὶ τινες ἄνθρωποι ζῶσιν ἐν σπηλαίοις.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατεργασμένους πυρολίθους, ὁ Ε. Robert τοὺς ἐθεώρει ὡς δυναμένους νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν σπουδαιότερον σταθμὸν τῆς γαλλικῆς τέχνης, ὁ μέγας Pressigny ὡς λείψανα κτιρίων ἐκ πυρολίθων τοῦ δευτέρου αἰῶνος, καὶ ὁ περιφημὸς γεωλόγος Ἡλίας de Beaumont ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης. Ὡς πρὸς τὸ ἂν ἔχωσιν ἄδικον ἢ δίκαιον, τὰ γεγονότα οὐδόλως ἀπέδειξαν μέχρις ἐναργείας κατὰ πόσον ὑπολογισμοὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν πυρολίθων τούτων εἶνε ἀπατηλοί. Ὡσαύτως ὁ ἀρχαιολόγος Morlot ὑπελόγιζεν 8000 ἔτη διὰ τὴν λιθίνην περίοδον καὶ τὴν χαλκίνην (2) ὁμοῦ· ἀλλ' ὁ Trogon, γνωστὸς διὰ τὰς ἐργασίας του εἰς τοὺς τύμβους τῆς Κρητικῆς καὶ τὰς λιμναίας κατοικίας τῆς Ἑλβετίας, προβαίνει μόνον μέχρι 15 αἰώνων πρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὡς ὁ Fraas καὶ ὁ Forel, δὲν ἀναβιβάζουσι τὰ ἀρχαιότερα λιμναία λείψανα ἄνω τῶν χιλίων ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, τοῦτέστι μέχρι τοῦ Σολομῶντος, καὶ τὰ θέτουσι πολλοὺς αἰῶνας μετὰ τὴν λαμπροτέραν περίοδον τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης. Τέλος γνωρίζομεν τώρα, ὅτι ἡ λιθίνη ἐποχὴ καὶ ἡ τοῦ ταρανδίου διήρκεσε παρὰ τοῖς Γαλάταις μέχρι τοῦ Κιόσιος! Καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς, παραδείγματός χάριν εἰς τοὺς Μασοὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας, διήρκεσε μέχρι τοῦ 10^{ου} αἰῶνος! Πρὸς τοῦτο, δύνανται οἱ ἀκόμη νὰ ἀγοράσῃ ἐν Bolzen εἰς τὸ Τυρόλον μαχαίρας ἐκ πυρολίθων, ἐπεξεργασμένας ἀκριβῶς ὡς αἱ τῆς λιθίνης περιόδου, καὶ ὁ Trogon ἔλεγε πρὸς τὸν συγγραφέα, ὅτι οἱ ἄλλοις τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης μεταχειρίζονται ἀκόμη τώρα δακτυλίους λιθίνους ὡς οἱ τῶν λιμναίων κατοίκων, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν, προσέθετεν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶνε κάλλιον ἐπεξεργασμένοι καὶ ἐπιμελέστερον ἐστιδωμένοι. Τὶ ὥρατα συμπεράσματα δὲν θὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τούτου οἱ μέλλοντες ἀρχαιολόγοι, καὶ πόσοι αἰῶνες καὶ χιλιάδες αἰώνων δὲν θὰ παρεμβῇ-

θῶσιν ὑπ' αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀλίαν τούτων καὶ τῶν ἑκατομυριοῦχων τῆς Ζυρίχης!

Ἄς παραθέσωμεν ἀκόμη παραδείγματα τινὰ περὶ τῆς μικρᾶς ἱξίας τῶν συμπερασμάτων τῶν ἐξαγομένων ἐκ τῶν ἀρχαίων κρανίων. Ὁ καθηγητὴς Vogt ἐθεώρει ὡς πιθανοὺς τὸν περίφημον κρανίον τοῦ Ἑγγίς, τὸ εὐρεθὲν ἐν ἔτει 1831· ὁ γεωλόγος Λυέλλ τὸ θεωρεῖ καυκασιανόν· ὁ καθηγητὴς Χούξλεϋ τὸ εὐρίσκει τοσαῦτον ὥρατον ὥστε νὰ ἡδύνατο νὰ ἀνήκῃ εἰς φιλόσοφον, καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας Θεόδωρος Λανδζερτ τὸ παραβάλλει πρὸς τὰ ὠραιότερα κλασικὰ κρανία τῶν Ἑλλήνων.

Ὡς πρὸς τὸ ἐπίσης περιήρμον κρανίον τοῦ Néandre, ἐν τῷ ὁποίῳ ἠθέλησαν νὰ πλάσωσι τὸν τύπον τοῦ πανάρχαιου καὶ πιθανοῦ ἀνθρώπου, ὁ Βίρχωβ λέγει: ἀρνούμαι ὅτι τὸ κρανίον τοῦτο δύναται νὰ ᾔνη εἰς τύπος, καὶ ἐκτός τούτου δὲν εὐρίσκει ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν ὁμοιότητα πρὸς τὸν πίθηκον. Ὁ καθηγητὴς Pruner Bey, ὅστις κατεμέτρησε τὴν χωρητικότητά του, εὐρίσκει ὅτι αὕτη υπερβαίνει τὴν τῶν σημερινῶν κρανίων, καὶ το θεωρεῖ ὡς κρανίον Γαλάτου τῶν ἱστορικῶν χρόνων (Figuiet, L'homme Primitif, σελ. 101). Τέλος, ὁ καθηγητὴς Davis τὸ ἐκλαμβάνει ὡς κρανίον ἡλιθίου, πεσόν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις εἰς τὸ ῥήγμα ἐκείνου τῶν βράχων! — Βεβαίωτατα ὁ καθηγητὴς Fraas ἔχει μέγα δίκαιον χλευάζων τὰ πορίσματα ταῦτα τῆς ἐπιστήμης καὶ λέγων, ὅτι ἐν μόνον ἀποδεικνύουσιν, ὅτι δηλαδὴ δὲν γνωρίζομεν τίποτε βέβαιον περὶ τοῦ πανάρχαιου ἀνθρώπου. Τὰ κρανία ταῦτα ἐπίσης ὀλίγον ἐξαγγέλλουσι τὴν ἡλικιαντῶν, ὡς καὶ οἱ σκελετοὶ ἢ οἱ λίθινοι πελέκει. Ὡς πρὸς τὸν τύπον τῶν, ὁ Ἀλφρέδος Φουγιέ (La Psychologie des peuples, Revue des Deux-Mondes, 1895) κατέδειξε πόσον ἀνθρωπολόγοι τινὲς δαρβινιστὰι ἀπαπλάνονται θέλοντες νὰ κατατάξωσι τοὺς λαοὺς ἢ τὰ ἄτομα κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ πλάτος τῶν κρανίων. Ὑπῆρξαν ἐν παντὶ μικρὰ κρανία παντός τύπου, κρανία εὐφυῶν καὶ κρανία ἡλιθίων, καὶ ὁ δόκτωρ Pruner Bey λέγει, ὅτι δὲν ὑπάρχει τύπος μὴ ἀνευρισκόμενος εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Solutré. Ἄς προσθέσωμεν ὅτι, τελευταίον, δύο γερμανοὶ ἀνθρωπολόγοι, ὁ O. Ammon καὶ ὁ V. Poschinger ἐφίλονται σπουδαίως ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐὰν ὁ Βισμαρκ ἦτο δολιχοκέφαλος ἢ βραχυκέφαλος. Καὶ ἐπειτα ἐπιστήμονες τινες διατείνονται, ὅτι ἀνιδρύουσιν ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος!

(1) Σ. Μ. Ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνισιν τοῦ φωτικῆ καὶ τοῦ ζωτικῆ βασιλείου διακρίνουσιν ἀρχέγονον ἐποχὴν, πρωτογενῆ, δευτερογενῆ, τριτογενῆ, καὶ τεταρτογενῆ.

(2) Σ. Μ. Ὀνομάζομαι οὕτω αἱ ἐποχῆς, καθ' ὅς ὁ ἀνθρώπος μεταχειρίζεται λίθινον ἢ χαλκίνον ἐργαλεῖα καὶ ὅπλα.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπὸ

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΑΣΜΗ

(κατὰ μετὰφράσιν Κωνσταντίας Λαδιαλοπούλου)

Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ

(Λουκ. Α'. 5—86)

Η γέννησις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐπειδὴ εἶχον ἀποφασισθῇ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ ὅπως ὁ Ἰησοῦς γεννηθῇ ἐν τῇ πόλει τοῦ Δαβὶδ, ὁ προφήτης Μιχαῖας ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἀνήγγειλε τοῦτο αἰῶνας πρότερον λέγων· Καὶ σύ, Βηθλεὲμ· ἡ μικρὰ ὡστε νὰ ᾔσῃ μεταξὺ τῶν χιλιάδων τοῦ Ἰούδα, ἐκ σου θέλει ἐξελθεῖ εἰς τὸν κόσμον ὁ σωτὴρ τοῦ Ἰσραὴλ. Τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν μνηστῆν του ἔφερον εἰς Βηθλεὲμ ἡ ἀπογραφὴ, τὴν ὅποιαν διέταξεν ὁ Καίσαρ Αὐγουστός ἀποσκοπὼν εἰς τὴν ἐπίσημον διανομήν τῶν φόρων καθ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους. Ἡ ἀπογραφὴ αὕτη ἤρχισεν ἀπὸ τὴν συνταξίν τοῦ κτηματολογίου, ὅτε ὁ Κυρήνιος ἐγένετο διὰ πρώτην τὸν ἀρχιερέα ἐν Συρίᾳ, καὶ ἐτελείωσε μόνον ὅτε ὁ ἀρχὼν οὗτος ἐλαβε καὶ ἐκ δευτέρου τὸ ὑπουργεῖμα τοῦτο. Ὅτε ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐφθασαν εἰς Βηθλεὲμ, ἡ Μαρία ἔφερον εἰς τὸν κόσμον τὸν μονογενῆ αὐτῆς Υἱὸν Ἰησοῦν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὗρον θέσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ὁ κόσμος πολλὸς εἶχε συναχθῇ ἐκεῖ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ (Λουκ. 6'. 7.).

Ἡ ἀγγελία τοῦ συμβάντος τούτου ἐγένετο εἰς ποιμένας, οἵτινες ἐβόσκον τὰ ποίμνια τῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Βηθλεὲμ, δι' ἀγγέλου, ὅστις τοῖς εἶπε· Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἐστὶ παντὶ τῷ λαῷ· ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ. (Λουκ. 6'. 10—11). Καὶ ἡ μὲν χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπεφάνησαν (Τιτ. γ'. 4), ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεὲμ, τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ πάσης τῆς γῆς ἐκοιμῶντο νύκθιον ὡς ἐάν τὸ βρέφος τὸ κατακλιθεῖν ἐν τῇ φάτνῃ δὲν ἀπέβλεπεν αὐτοῦς. Ἐν ἀντιθέσει αὕτην ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ οὐρανοὶ ἠνοίχθησαν καὶ πλοῦτος στρατιὰς οὐρανοῦ παρουσιάσθη, ἵνα τιμῇ τὸν Βασιλέα, ὅστις εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, καὶ ἵνα τὸν προπέμψῃ εἰς αὐτήν, φάλλον τοῦτον τὸν ὕμνον· Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ· ἔν ἡμῶν εὐδοκία. (Λουκ. 6'. 14) Τοιαύτη ἐμελλε νὰ ᾔνη ἡμέραν τινὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παιδίου, ὅπερ ἐγεν-

νήθη· ἐστάλη διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τὴν τιμὴν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὅποιαν οἱ ἄνθρωποι εἶχον καταπατήσαι ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν, νὰ καταπραῖν τὴν ἐργὴν τοῦ Ἁγίου τῶν ἁγίων, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ὁ Θεὸς δυνάμει νὰ ἀποδώσῃ τὴν εὐνοίαν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πόσον εἶνε ἀφρονες οἱ πιστεύοντες, ὅτι πέραν τοῦ κόσμου τούτου οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει ἢ τὸ στυγνὸν καὶ ψυχρὸν μηδὲν, καὶ οἵτινες μετὰ θετικότητος διακηρύττουσιν ὅτι οὐδόλως ὑπάρχουσιν ἄγγελοι! διὰτὶ δὲν ἀνοίγουν τὰ ὦτά των, ὅπως ἀκούσωσι τὸν ὕμνον ἐκεῖνον; θὰ ἐφάλλων βεβαίως καὶ ἐκείνοι τότε μετὰ τῶν οὐρανίων ἀπεσταλμένων· «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ!»

Μολοντί ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶχε παρρησίαν καὶ δημοσίως διακηρυχθῇ, οὐδεὶς ἠσθάνθη τὴν μεγάλην χαρὰν, ἐκτός τῶν καρδιῶν, αἵτινες περιέμενον τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ. Οἱ ποιμένες σπεύδοντες ἦλθον εἰς Βηθλεὲμ καὶ κατὰ τὴν ἐδήξιαν τοῦ ἀγγέλου ἐζήτησαν, εὗρον τὸ Παιδίον καὶ προσεκύνουν αὐτό. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἀπομιμῇ ὅ,τι πληροὶ τὴν καρδίαν, διελάλησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον ἰδεῖ ὡς πρὸς τὸ Θεῖον Βρέφος· καὶ οὕτως ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος.

Περιτομὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ παρουσίαις

αὐτοῦ ἐν τῷ ναφ.

Διὰ τῆς περιτομῆς, ἥτις ἐτελέσθη κατὰ τὴν ἐγγένειαν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς Του ἡμέραν, ὁ Σωτὴρ ὑπετάγη χάριν ἡμῶν εἰς τὸν νόμον. Καὶ τότε ἐρρευσαν αἱ πρῶται σταγόνας τοῦ αἵματός Του, ὅπερ ἐχύθη ἐν ταῖς ὁδύνας, ἃς ἀνθ' ἡμῶν ὑπέστη. Διότι οὐδὲν ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν ἀκαθάρτον καὶ μεμολυσμένον. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἀνάγκην τῆς περιτομῆς δι' ἑαυτόν.

Ὅτε συνεπληρώθησαν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔφερον τὸ Παιδίον εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ τὸ παρουσιάσωσι πρὸς τὸν Κύριον, καὶ νὰ προσφέρωσι τὴν θυσίαν, ἥτις διὰ τοῦ Μωϋσέως εἶχε ρηθῇ παραγγελθῇ («Ἐξόδος λ'. 20. Ἀριθ. ιη'. 15—16). Κατὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην τὸ Παιδίον παρουσιάσθη ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, οἵτινες ἐλάτρευον σιωπηλῶς τὸν Θεόν ἐντὸς τῆς Σιών καὶ προσεδόκων τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ ὕμνος τῆς χάριτος, ὃν ἡ Μαρία εἶχε φάει, θὰ ἀντήχησεν ἐκ νέου εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὅταν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ τῆς ἀφίερωσεν εἰς αὐτὸν τὸν Μονογενῆ τῆς. Ἐξῆς τότε εἰς τὴν ναὸν σεβάσιμος γέρον Συμεὼν, εἰς ὃν ἦν κεχηρματισμένον ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἰδῇ τὸν Χριστὸν Κυρίον. (Λουκ. 6'. 26). Εἶχεν ἐρρηνίσθη μὲ εὐαγγελίᾳ ἐν τῇς Γραφαῖς, διὰ νὰ μάθῃ πότε καὶ πῶς ὁ Σωτὴρ ἐμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν παρακινῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ εἶδε τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Υἱόν τῆς.

Ἡ πεποιθήσις, ὅτι αὐτὸ τὸ Παιδίον ἦτο ὁ Μωϋσῆς, ἐλαψεν ὡς ἀστραπή εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ χωρεῖ πρὸς αὐτό, πλήρης ἀγάπης καὶ λατρίας, καὶ τὸ λαμβάνει

εἰς τὰς ἀγάλας του· πλὴν ταπεινὴ τις καὶ ἁγία δειλία τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸ θεωρήσῃ, ὡς πράττομεν συνήθως εἰς τὰ νήπια. Αἰσθάνεται ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτὴρ του, ἡ ἐλπίς του, ἡ γαλήνη του, καὶ τονίζει καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὅμοιον πρὸς τὸν Θεὸν του: Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά Σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὁ ἡτοίμισας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· ὥς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραὴλ. (Λουκ. 6'. 29—32). Εἶτα εὐλογεῖ τὴν Μαρίαν. «Ἐξ ἁκόμῃ ἐκεῖ καὶ Ἄννα· ἡ προφῆτις, θυγάτηρ τοῦ Φανουὴλ, ἥτις ἐκποίησε πρὸς τὸ Παιδίον δοξάζοντα τὸν Θεόν, καὶ ἥτις ἐλάλει περὶ τούτου εἰς ὅλους ὅσοι τὸ προσεδόκων.

Οἱ ἐξ Ἀνατολῆς Μάγοι.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐπέστρεψαν εἰς Βηθλεὲμ μετὰ τοῦ Παιδίου. Ὁ ἄγγελος εἶχε καθαρὰ ὑποδείξει τὴν Βηθλεὲμ ὡς πόλιν τοῦ Δαβὶδ· διὰ τοῦτο ἐπίστευσαν ὅτι ἐκεῖ ἐπρεπεῖν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κατοικήσῃ, ἡ δὲ πεποιθήσις αὕτη εἶχεν ἐπισφραγισθῇ διὰ τῆς προφητείας τοῦ προφήτου Μιχαίου (ε'. 2). Καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἐπὶ ἄρκετον χρόνον· διότι κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον (Ματθ. 6'. 16) φαίνεται ὅτι ἔτος ὀλόκληρον παρήλθεν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ Μάγοι ἦλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἠρώτων: Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων (Ματθ. 6'. 2); εἶδον γὰρ αὐτοὺ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἠλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.

Τὸ ὅτι ἅπανα ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐταράχθη ὡς ἐκ τῆς ἀγγελίας τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὸ ὅτι τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἦτο μέχρι τότε ἀκόμῃ ἀγνωστον, εἶνε εὐνόητον, παρὰ τὴν διακρίσιν τῆς ἀγγελίας ταύτης, ἣν εἶχον κάμει οἰκτιρούμενοι καὶ ἡ προφῆτις Ἄννα, οἱ μὲν εἰς Βηθλεὲμ, ἡ δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ. Βεβαίως καὶ εἰς ἀμφοτέρους τὰ πόλεις ταύτας μέγας ἠρήμς ψυχῶν εἶχον μάθει τὴν ἐλευσίαν τοῦ Μεσίου· πλὴν ἦσαν ὡς ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν ἀνῆγγειλαν, ἄνθρωποι ἄπλοϊ, τῆς κατωτέρας τάξεως, ἁμαρτωροὶ καὶ ταπεινοί. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πεπαιδευμένους ἄνδρας, ἐκεῖνοι οὐδέποτε ἐνησχάληθησαν περὶ τοιούτων πραγμάτων. Γνωρίζομεν δὲ καὶ ἡμεῖς καλῶς ὅποιαν βᾶσιν δίδουσι οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων εἰς τὴν ἐμπειρίαν καὶ εἰς τὰς πεποιθήσεις τῶν καλῶν χωρικῶν. Δι' ἐγγιτικῶν τιμῶν φράσεων, ὡς: «ποιμενικὰ ὄνειροπολήματα, γυναικεῖαι φλυαρίαι», ἐμπαίζουν τὰ τοιαῦτα πράγματα καὶ τὰ ἀποδιώκουσι τοῦ πνεύματος τῶν. Ἐν τούτοις, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ σοφοὶ ἔρχονται ἐξ Ἀνατολῆς, ζητοῦντες πληροφορίας περὶ τοῦ νεογενήτου Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, τοῦτο κάμνει, αἰσθάνονται καὶ σκέπτονται ὅτι πρέπει μ' ἐλα ταῦτα νὰ ὑπάρχῃ, καὶ τὴν πραγματικὴν εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην. Καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶχεν ἀναμφιβόλως λόγους νὰ ταραχθῇ ἐκ τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως. Διότι αὐτὸς ἦτο ὁ μετὰ τῶν φλογερῶν πύθου προσδοκώμενος, καὶ διότι ἐὰν ὁ Ἡρώδης, οὗτινος αἱ χεῖρες ἦσαν ὅλοι αἰμοσταγεῖς, ἐδίδεν εἰς τὸ Παιδίον τούτο ἕνα ἀντίζηλον τοῦ θρόνου

του, εἶνε φανερόν ὅτι θὰ ἐτρέπετο εἰς νέα κακοῦργήματα, καὶ ἕκαστος ἐπρεπε νὰ φοβῆται τὴν ὑπόνοιαν συνεννοήσεώς τινος μετὰ τοῦ φόβου ἐμπνέοντος τούτου Παιδίου.

Οἱ Μάγοι ἀπεστάλησαν εἰς Βηθλεὲμ, καὶ ἦλθον ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὑπερφυσικὴν δὴνησίαν θαυμασίου ἀστέρος. Ἐπάρχουσι καὶ οἱ φρονούντες, ὅτι ὁ ἀσὴρ οὗτος εἶχε φύσικὴν τὴν ἐμφάνισιν, συνδεσμένην ὅμως ὑπὸ τῶν βουλῶν τῆς Θείας Προνοίας μετὰ τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ δὲ ἀπιστία, εἰρωνεύεται τὴν διήγησιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀσὴρ προῦγεν αὐτοὺς ἕως ἐλθὼν ἐστὶ ἐπάνω οὐκ ἦν τὸ παιδίον (Ματθ. 6. 9.) Ἄλλ' ὁ διάσημος ἀστρονόμος Κέπλερ λέγει περὶ τούτου· «Ἡ Βίβλος ὁμιλεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅπως οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουσι νὰ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῶν. Δὲν εἶνε αὕτη ἐγγειρίδιον ὁπτικῆς ἢ ἀστρονομίας· ἀποβλέπει εἰς ὑψηλότερον σκοπόν». Οὕτως ὁμιλοῦμεν καὶ περὶ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ὁ ἥλιος εἶνε ἀκίνητος, ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐκφράζομεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν νομίζουσιν ὅτι βλέπουσι. Καὶ ἐὰν λοιπὸν εἴ τι ἐγίνετο δεκτὴ ἢ περὶ τοῦ ὁδηγοῦ ἀστέρος δευτέρα θεωρία, ἡ ἐκφρασις τοῦ Ματθαίου οὐδὲν θὰ εἶχε τὸ ἀτόπον. Διότι ἐπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ζωγραφίζουσα μόνον τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος παρήγαγεν ἐπὶ τῶν Μάγων. Ἐνθ' ἐκεῖνοι ἐβάδιζον, ὁ ἀσὴρ ἐφαίνετο ὅτι προηγείτο αὐτῶν· δὲν ἐκινεῖτο ὅμως ὁ ἀσὴρ, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Οἱ μάγοι εὗρον τὸ Παιδίον καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν, ἔπειτα ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸ ἀγάπην των διὰ πολυτιμῶν δώρων. Μεθ' ὃ ὁ Θεὸς τοὺς διέταξε νὰ μὴ ἐπιστρέψωσι πλέον πρὸς τὸν Ἡρώδην, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ

Καθηγ. τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου καὶ πρῶν Ἱεραρχικῶν Σχολῶν.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ. ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β'.

[Βλέπε ἀριθμὸν 219]

Ὁ Μονσινιόρος εὗρίσκειτο προφανῶς τεταραγμένος. Ὁ Σεμουὴλ—Συνέσιος καὶ οἱ Ἐπιτρόποι, παρακολουθοῦντες μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας τὴν συζήτησιν ἡμῶν, ἀπειρον ἠθάνοντο χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Μονσινιόρος, καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἁόρατοι, ἐνθ' ὁ Ἁγίωτατος Πατὴρ, ὁ Πάπας, εἶναι ὁρατὴ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας.

— Καὶ ὅμως, ἀπήντησα καὶ ἐγώ, καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς ἡμᾶς πισχνεῖται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι εἶναι πάντοτε

παρών, καὶ αὐτὸς μόνος κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν Του, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἄλλης Κεφαλῆς. «Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' Ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας· ἐγὼ τῆς συντελείας τοῦ αἵματος» (1). Ἀλλὰ τοῦ δὲ ἰδίου εἶπεν, ὅτι αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, θὰ ὁδηγῇ τὴν Ἐκκλησίαν Του εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν «Ὅταν δὲ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (2).

Ὁ Μονσινιόρος ἐβέβαιε τινα ἀκατάληπτα καὶ εἰς τὸν τὸν ἴδιον, καὶ ἔπειτα·

— Θὰ σκεφθῆτε, εἶπε, καλλίτερον διὰ τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ζητήματα... Πιθανόν νὰ Σὺς ἐπανίδω πρὶν ἢ ἀναχωρήσω...

— Ἡ πτωχικὴ μας θύρα εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ, Μονσινιόρε, τῇ εἰπον μειδίῳ, καὶ εἰς τὴν Σεβασμιότητά σας καὶ εἰς πάντα ἐν Χριστῷ ἀδελφόν. Ἡμεῖς δὲν θὰ παύσωμεν τιμῶντες ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν τὴν ἱεραρχίαν ἀδελφῆς Ἐκκλησίας· ἐν καὶ εἰς ζητήματά τινα φαίνεται, καθ' ἡμᾶς, μὴ συνάδουσα τῇ λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις εἶναι κλάδος τῆς Μᾶς ἁγίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας... Τούτο ἦτο μικρὸν βέλος διὰ τὸν Μονσινιόρον.

Ἡθέλησε νὰ εἴπῃ καὶ τι, ἀλλ' οὐδεμίαν λέξιν ἐξῆλθε τοῦ στόματός του.

Τὸν προὑπέψαμεν μέχρι τῆς θύρας.

Ὁ Μονσινιόρος Μποναθεντοόρας μετὰ τοῦ Διακόνου του Βιτσένζου μᾶς ἀπεχαιρέτισαν καὶ ἀπῆλθον.

Ὡς βλέπετε, ἀδελφε, τὸ μικρὸν μου πόμινον ἀπειλεῖται ὑπὸ κλύων βαρέων ἐπιστηδόντων ἐξωθεν.

Καὶ ἀπροσέχω μὲν, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἁγίου Παύλου, ἐμαυτῷ καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετό με ἐπίσκοπον, διὰ νὰ ποιμαίνω τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησα διὰ τοῦ ἰδίου αἱματος» (3), ἀλλὰ καὶ παρακαλῶ τὸν Κύριον νὰ τηρήσῃ τὸ μικρὸν μου πόμινον εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Δισσαυόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σὰς περιγράψω τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μονσινιόρου, ἐλησμονῆσα νὰ σὰς γράψω, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας πῶς ἦν πάλι. Ὁ Κύριος ὑλόγησεν αὐτήν. Ἐπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀριθμοῦμεθα τώρα. Ἡ ἁγία Κολυμβάθρα ἐργάζεται καθ' ἑκάστην. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ σὰς γράψω λεπτομερέστερον εἰς ἄλλην ἐπιστολήν.

Μικροῦ δεῖν νὰ λησμονήσω νὰ σὰς εἴπω ὅτι ὁ πρῶν Ῥαββίνος Σεμουὴλ, καὶ ἔπειτα Διάκονος Συνέσιος, εἶναι τώρα συνάδελφός μου Πρεσβύτερος καὶ Ἱερεὺς. Δὲν ἐπῆρουν μόνος, καὶ ἐζήτησα βοήθον. Ἐχειροτονήθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Περιμένομεν δὲ κατ' αὐτὰς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις θὰ χειροτονήσῃ τοὺς γνοιστοὺς σὰς νεοφύτους Ἰσραηλῖτας, συγγενεῖς τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, Συμεῶν καὶ Γιοσέφ (4) μετονομα-

(1) Ματθ. ΚΗ'. 20.

(2) Ἰωάν. ΙΕΓ'. 13.

(3) Πράξ. κ'.

(4) Ὁρα Α'. Τόμ. «Ραββίνου Ἰσαάκ» Σελ. 164.

σθέντας ἐν τῷ βαπτίσματι Σίμωνα καὶ Ἰωσήφ, τὸν μὲν Διάκονον τὸν δὲ Ἱεροδίακονον.

Ἡ πρεσβυτέρα Ῥεβέκα καὶ ἡ πρεσβυτέρα Ἰὸδη προσφέρουσιν εἰς Ὑμᾶς καὶ εἰς τὴν οἰκογενεάν σας τὰς ἀδελφικὰς των προσφάσεις.

Ἐπικαλούμενος ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας σας καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ διατελῶ Ὁ ἰδιός σας

Παπᾶ Ἰωάννης, ὁ ποτὲ Ῥαββίνος Ἰσραὴλ.

Ἀνοχὶ καὶ μετὰ τοῦ Ἐλσέον Ἀδωναγί Τσεβιάβ. (Καὶ ἐγὼ ἐπικαλούμενος ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων) ἐφ' Ὑμᾶς καὶ τὴν οἰκογενεάν σας ὑποσημειοῦμαι

Ὁ ταπεινὸς Ἱερεὺς Συνέσιος

Ὁ ποτὲ Ῥαββίνος Σεμουὴλ.

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΟΓΜΑ ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟΝ ΔΙΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟΝ

Ἡ ἁγία Σύνοδος τοῦ 1347 δογματίζει πρῶτον, ὅτι ἡ **Θεία οὐσία εἶνε παντελῶς ἁλυπτος καὶ ἀμέθεκτος**. Εἰς τὸ συνοδικὸν τοῦτο δόγμα σοφιστεία δὲν χωρεῖ. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ **Θεία οὐσία εἶνε μέρος μὲν τι μεθεκτῆ, μέρος δὲ τι ἀμέθεκτος**· ἀλλ' ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι **ὅλη ἡ Θεία οὐσία, ἡ ὅλη τοῦ ἐλαχίστου αὐτῆς ἐξαιρουμένου, ΟΛΗ εἶνε ἀμέθεκτος παντελῶς**· διότι ὁ ὅρος ΠΑΝΤΕΛΩΣ ἀποκλείει τὸ μέρος, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον. Ἐντεῖθεν ἀρα προκύπτει ὁ ἐξῆς ἀναντίρρητος συλλογισμὸς:

«Ὅλη ἡ Θεία οὐσία εἶνε παντελῶς ἁλυπτος καὶ ἀμέθεκτος, κατὰ τὸ συνοδικὸν δόγμα.

Ἀλλ' ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐσία εἶνε Θεία.

Συνάγεται ἀρα ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος οὐσίας ἁγίου Πνεύματος λαμβάνει ὡς τρίτον συστατικὸν τοῦ ὁ ἀνθρώπου· μὴ ἔχων δὲ Θεῖαν οὐσίαν ὡς τρίτον συστατικὸν του, πλὴν τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ σώματος, δὲ εἶνε ὁ ἀνθρώπος τρισύνθετος.

Ἡ ἁγία Σύνοδος δογματίζει δεύτερον, ὅτι ἡ **Θεία χάρις καὶ ἐνέργεια εἶνε μεθεκτὴ**. Συνδυάζοντες τὸ δεύτερον τοῦτο μετὰ τοῦ πρώτου, συνάγομεν τὸν ἐξῆς δεύτερον ἐπίσης ἀναντίρρητον συλλογισμόν.

«Ὅλη ἡ Θεία οὐσία δογματίζεται **παντελῶς ἁλυπτος καὶ ἀμέθεκτος**, καὶ οὐδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον αὐτῆς μέρος μεθεκτὴ.

Τούναντιον δὲ ἡ Θεία χάρις καὶ ἐνέργεια δογματίζεται **ληπτὴ καὶ μεθεκτὴ**.

Συνάγεται ἀρα ὅτι ἡ Θεία χάρις καὶ ἐνέργεια δὲν εἶναι

χαίρεσις μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας. Θὰ τοὺς μεμψώμεν; Ἡ ἀνικανότης καὶ ἡ ἀμάθεια ὑπόκεινται εἰς λόγον, μόνον ἐὰν προέρχωνται ἐκουσίως. Ἀλλὰ ποίαν εὐθύνην ὑπέχουσιν οἱ ἱερεῖς μας οἱ ἀμαθεῖς, οἱ ἀνίκανοι πρὸς διδασκαλίαν, οἱ καργελλίζοντες ἐνίοτε ἢ παρακολουθοῦντες τὰς φάσεις τῆς πρέφας εἰς τὸ καφενεῖον, ἀφοῦ οὕτως εἰς τὸν ἔρωτα τῆς μελέτης παιδιόθεν συνείθισαν, οὕτως πρὸς διδασκαλίαν ἔλαβον τὸν ἐλάχιστον καταρτισμὸν, ὅπως δὲ ὅλοι οἱ ἄλλοι, οὕτως καὶ αὐτοί, ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας, τὸ καφενεῖον ἐγνώριζον πλείονον ἀπὸ τὸν οἶκόν των;

Πῶς τοιοῦτοι, κατὰ μέγιστον μέρος, ἱερεῖς, τοιοῦτοτρόπως φέρονται, δὲν εἶνε διόλου παράδοξον, ἀφοῦ τίποτε ἄλλο καλῆτερον δὲν ἐζητήθη ἀπ' αὐτοῦς νὰ ἐπιδείξωσιν ὅτε ἐζήτησαν νὰ χειροτονηθῶσι.

Καὶ ὅμως τοιαύτη κατάστασις, τοιοῦτους προμηθεύουσα ἱερεῖς, ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν πίστιν καὶ κληρὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὑπερ τοῦ ἀμαθοῦς ἱερέως δὲν ὑπάρχει σήμερον ἐπιείκεια. Οἱ πιστότεροι τὸν οἰκτεῖρουσι, καὶ οἱ τολμηρότεροι τὸν εἰρωνεύονται καὶ τὸν λοιδοροῦσιν. Αἱ ἐλλείψεις τοῦ καὶ τὰ ἐλαττώματά του πρόκεινται εἰς ὅλους, καὶ ὅλοι κρίνουσιν ἐκ τούτων, χωρὶς νὰ λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐλαφρυντικὸν αἰτίαν. Καὶ τὸν λίθον ῥίπτουσι κατὰ τοῦ κλήρου καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, τῶν ὁποίων ἡ καλὴ θέλησις ἠδύνατο νὰ τὸν πλάσῃ καλῆτερον καὶ ἐπαρξέστερον εἰς τὰς εὐθύναις τοῦ καὶ τὰ καθήκοντά του.

Καὶ ὑπομονὴν ἐὰν τὸ μόνον θῆμα τοιοῦτοῦ καθεστῶτος ἦτο ὁ ἱερεὺς. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ προσώπου κρίνεται καὶ ἡ τάξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, καὶ ἡ ἀρχή, εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργεῖ. Ὅπου ὁ ἱερεὺς σείεται, καὶ ἡ πίστις θέλει ἀφαικτιστὶ σαλευθῇ.

Καὶ εὐλόγως. Ὅχι μόνον διότι οἱ πολλοὶ συνταυτίζουσι τὴν πίστιν πρὸς τὸν ἱερέα, ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ τὸν Παῦλον, ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοή διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου. Ὅπου λοιπὸν ὁ ἱερεὺς δὲν ἐργάζεται διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐξ αὐτοῦ γεννωμένη πίστις θὰ καθυστερήσῃ. Καὶ τὸ κακὸν καθίσταται δεινότερον, ὅταν ἡ πίστις, ἔρημος ἀπὸ προστασίας καὶ φρουρῆς, ἔχῃ πολλοὺς τοὺς προσβολαίς καὶ πολεμίους.

Σήμερον τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς ἐγείρονται κατὰ τῆς πίστεως. Οἱ κοσμικοὶ πόθοι ἀμβλύνουσι τὸν ἔρωτα τῶν υπερκοσμίων. Ἡ δρμὴ πρὸς τὴν ὁλικὴν εὐζωίαν τείνει νὰ συγκόψῃ τὴν πνευματικὴν πρὸς τὴν αἰωνίαν ζωὴν πτῆσιν. Ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ ψευδοπαιδεία τίς καὶ ψευδπιστήμη ἄγουσιν εἰς ὑπονόμους καὶ διάσεισιν πίστεως καὶ Ἐκκλησίας. Εἰς πόλεις, νήσους, καὶ χωρία, ὑπολανθάνουσι πλείονες οἱ πολέμοι τῆς πίστεως. Οἱ μὲν φανερώτεροι, οἱ δὲ κρυφιώτεροι, ἄλλ' ὅχι καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνοι. Αὐτὴ ἡ ὑψηλευτικὴ ἀδιαφορία ἱκανὸν ἐκ τῶν μάλλον ἀνεπτυγμένων, ἡ ἀποχή των ἀπὸ τὸν ἐκκλησιασμὸν, καὶ αἱ ἀμφισβολαί των, αἱ πανδημῶς ἐνίοτε ἐκφραζόμεναι περὶ τοῦ δόγματος, σκαλεύουσι δεινῶς τὴν πίστιν εἰς ψυχὰς πλείστας μὴ δυνάμενας νὰ διαγιγνώσκωσιν. Ὡστε τί θὰ γείνη, ὅταν ἡ πίστις δὲν ἔχῃ τοὺς φρουροὺς καὶ τοὺς

ὑπερασπιστάς της, καὶ ὅταν τὰ δηλητήρια τῆς ἀσεβείας δίδωνται, χωρὶς νὰ παρακολουθῶσι τὰ ἀντιφάρμακα;

Θέλωμεν λοιπὸν νὰ πυρρῶθῃ τὸ κρᾶτος τῆς πίστεως; Ἄς φροντίσωμεν νὰ παρασκευάσωμεν ἱερεῖς ἰσχυροῦς. Ἰσχυροῦς εἰς πίστιν, εἰς ζῆλον, εἰς γνώσιν, εἰς συζήτησιν, εἰς πειθώ, εἰς ἀγνότητα. Στρατὸς, ἀνευ διοικήσεως, εἶνε συρφετός, ὠρισμένος ὅχι νὰ νικήσῃ, ἀλλὰ νὰ σκυλευθῇ. Καὶ πλήρωμα Ἐκκλησίας, ἔρημον κλήρου πατέρος, ὁδηγοῦ, προστάτου, διδασκάλου, ἥτις ἐστὶν ἐγκαταλελειμμένον, ὑποτρέφον καὶ ἐξαπλώνον τὴν πυρκαϊὰν τῆς ἀσεβείας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» οἱ μὴ ἔχοντες ἀκόμη ἐξωφλημένον τὸν λογαριασμὸν τοῦ 1901 νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων συνδρομῶν, οἱ δὲ ὀφείλοντες συνδρομηταὶ νὰ διευκολύνωσι τὸν ἀνταποκριτὴν τὸ ἔργον πληρώνοντες προθύμως τὴν συνδρομὴν των.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης οἱ κατὰ τόπους μεμονωμένοι συνδρομηταί, παρ' οἷς δὲν ὑπάρχει ἀνταποκριτής, νὰ στείλωσι τὸ ταχύτερον, ὅσοι ὀφείλουσιν ἐπὶ τὴν συνδρομὴν των τοῦ 1901· διότι ἄλλως θὰ παύσῃ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νέον Εἰρημολόγιον Ἀργὸν περιέχον ἀπάσας τὰς Καταβασίας τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἅπαντα τὰ καθήματα, τὰ προσόμοια, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς εἰρημούς τῶν Κανόνων, τονισθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρχαίου Εἰρημολογίου καὶ εἰς Γραφὴν καὶ μελωδίαν ὁλως βυζαντιανήν, ὑπὸ Ἀ. Β. Τσικνοπούλου, Τιμ. δρ. 4.

— Νέα Μουσικὴ Κυψέλη. ἦτοι Δοξαστήριον, μεθ' ὧν τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκостариού. Μὴν Σεπτέμβριος, ὑπὸ Ἀνδρέου Β. Τσικνοπούλου, Τιμ. δρ. 4.50.

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἀναπλάσεως γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητάς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ κ. Ν. Χ. Ἀμβράζη, ὅτι ἔνεκα προσηκόντων τινῶν, αἰτινες ἐμπίθησαν ἀπαραίτητοι πρὸς συμπληρωσὶν τοῦ ἔργου, ἡ ἀποπεράτωσις τῆς ἐκδόσεως τοῦ θέλει βραδύνει ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ ἓνα καὶ ἡμισὺν ἐτι μῆνα· κατὰ συνέπειαν ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ ἐπιστρέψωσι τὰς εἰς χεῖράς των ἀγγελίας ὅπως τοὺς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν. (Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου).

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐν Ἀθήναις Β' Δημοτ. Σχολῇ ἀρρένων Κυριακῇ 17 Μαρτίου, ὥρ. 7—8 μ.μ. Π. Δουληγέρης.

Ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Κυριακῇ 17 Μαρτίου ὥρ. 4 1)2—5 1)2 Τιμ. Ἀναστασίου

Ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρθόδοξοφείῳ Πέμπτῃ 14 Μαρτίου, ὥρ. 7—8 μ.μ. Γ. Μακρῆς

Κυριακῇ 17 » ὥρ. 3 1)2—4 1)2 Κ. Α. Διαλησμάς

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανού—66